

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.IV.35.242/2019/9. szám

A tanács tagjai: Dr. Patyi András a tanács elnöke
Dr. Varga Eszter előadó bíró
Dr. Dobó Viola bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Dr. Kiss Gábor H. ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője: Dr. Lengyel Csilla Brigitta kamarai jogtanácsos

A per tárgya: állami támogatással kapcsolatos járulékos közigazgatási cselekmény felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 18.K.31.607/2018/13. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 18.K.31.607/2018/13. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A feljegyzett 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A alperes neve Budapesti és Pest Megyei Igazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) előtt az óvoda-fenntartóként vizsgált felperest érintő több közigazgatási eljárás is folyamatban volt, amely idő alatt a cégnyilvántartás adatai szerint a felperes székhelye többször változott. A felperesi székhely 2017. január 10. napjáig az ... B., B. u. 91-95. volt, ezt követően 2018. május 16. napjáig az ... B., D. utca 17. címre, majd az ... B., P. utca 57. 2. em. 14. címre módosult. A Kúria rögzíti, hogy a felülvizsgálati kérelem benyújtását követően a felperes székhelycíme 2019. május 15. napjától az ... B., Z. utca 2/c. címre változott.
- [2] Az első székhelyváltozást megelőzően a felperesi Kft. képviselőjeként eljáró ügyvezető 2016. május 3-án kérelmet terjesztett elő abban a tárgyban, hogy az általa megjelölt intézmények és cég postáját az 1046 Budapest, Jósika u. 5. szám alatti címre kézbesítsék. Az elsőfokú hatóság a 2016. augusztus 26-án kelt, BPM-ÁHI/1282-12/2016. számú átiratában tájékoztatta a felperest arról, hogy a kérelmét tudomásul vette, a megjelölt címre fogja küldeni az iratokat, valamint jelezte, hogy a levelezési cím az eljáró hatóság nyilvántartásában, és a NAKINTOR nevű adatbázisban is rögzítésre került.
- [3] Az elsőfokú hatóság a 2017. április 10-én kelt, BPM-ÁHI/106-15/2017. számú határozatával a felperes terhére összesen 4.278.700,- Ft finanszírozási különbözetet állapított meg. E határozatot a felperes ügyvezetője az általa megjelölt levelezési címen személyesen vette át 2017. április 24-én. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2017. július 24-én kelt, KINCSTK/13585-5/2017. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Utóbbi döntés szintén a felperes levelezési címére került megküldésre a 7. számú alperesi végzéssel együtt, azonban a küldemény tértivevénye „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza az alpereshez.
- [4] A felperes - iratbetekintést követően - 2018. január 22-én kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet nyújtott be, melyet az alperes a 2018. február 23-án kelt, KINCSTK/3916-4/2017. számú határozatával elutasított. Megállapította, hogy a kézbesítési vélelem a másodfokú határozat második kézbesítésének megkísérlését követő 5. munkanapon, azaz 2017. augusztus 9-én a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 79. § (2) bekezdés a) pontja alapján beállt, a felperes pedig nem igazolta, hogy szabálytalan kézbesítésre került volna sor.

A felperes keresete és a védirat

- [5] Az alperes határozatával szemben a felperes keresettel élt, amelyben az alperesi határozat megváltoztatását és a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmének való helyt adást kérte. Arra hivatkozott, hogy a KINCSTK/13585-5/2017. számú határozat kézbesítése nem volt szabályszerű, mert cége hivatalos címe az 1041 Budapest, Dessewffy u. 17. volt már 2017. január óta, így a kézbesítés a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 7. § (1) bekezdésébe, a Ket. 86. § (1) és (1a) bekezdéseibe, valamint a Ket. 79. § (2) bekezdésébe ütközően történt.
- [6] Az alperes védiratában a határozatban foglalt indokok alapján a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság a 18.K.31.607/2018/13. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.
- [8] Rögzítette, hogy a felperes a perbeli levelezési címet 2016-ban bejelentette, melyet az elsőfokú hatóság tudomásul vett, erről a felperest értesítette. A felperes az elsőfokú döntést is e levelezési címen vette át, és a 2017. április 5-én feladott küldeményén is e címet tüntette fel feladási címként. Megállapította, hogy a Ctv. 7. § (1) bekezdése értelmében a cég székhelye a cég bejegyzett irodája és levelezési címe egyben, amely a Ket. 86. § (1) bekezdésében is hivatkozott közhiteles nyilvántartásban szerepel. Ugyanakkor a Ket. 1. § (2) bekezdése tartalmazza, hogy a közigazgatási hatóság a hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség és az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően köteles eljárni. A Ket. 7. §-a pedig kimondja, hogy a közigazgatási hatóság a költségtakarékosság és hatékonyság érdekében, a legkevesebb költség és az eljárás lehető leggyorsabb lezárása mellett szervezi meg tevékenységét. Erre figyelemmel megállapította, hogy a jelen ügyben az eljáró hatóságok a levelezési címre történő kézbesítést e szabályok szerint biztosították a felperes kifejezett kérelme alapján. Ráadásul amennyiben a felperesi jogértelmezésnek megfelelően csak és kizárólag a jogi személyek székhelyére lehetne iratokat kézbesíteni, az megnehezítené az ügyféli jogérvényesítést, és lehetővé tenné, hogy egyes ügyfelek rosszhiszeműen ne vegyenek át az általuk bejelentett címen küldeményeket, majd vitassák az ügyükben született határozatok kézbesítésének szabályszerűségét. Ebből kifolyólag a bírósági gyakorlat szerint a közigazgatási eljárás általános szabályai nem zárják el az ügyfeleket attól, hogy a székhelyüktől eltérő levelezési címet jelentsenek be és e címre kérjék az iratok kézbesítését, amely bejelentés ilyenkor visszavonásig az eljárás egészére kiterjed. Ilyen esetben azonban az ettől eltérő címre történő kézbesítés nem lesz szabályszerű. Az

elsőfokú bíróság álláspontja szerint, a levelezési cím bejelentése és annak hatóság általi elfogadása, valamint a levelező rendszerben történt rögzítése esetén kifejezetten a felperest terheli a küldemények adott címen való fogadásának biztosítása, illetve a cím megváltozásának bejelentése. A felperes jogi személy, így az adminisztrációs, munkaszervezési hiányosságának minősül az, ha az általa megjelölt címen ügyvezetője betegsége okán nem tudja átvenni a részére megküldött küldeményt. Megjegyezte, hogy a felperesi ügyvezető a betegség mibenlétéről, súlyosságáról és időtartamáról nem is nyilatkozott. Összességében megállapította, hogy a felperes a levelezési címre történő kézbesítés iránti kérelmét nem vonta vissza, és új, a székhelyre történő kézbesítési kérelmet sem terjesztett elő. A vitatott kézbesítés ezért szabályszerűnek minősült és a kézbesítési vélelem az alperes által megjelölt időpontban valóban beállt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [9] Az ügyben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy vele szemben – a saját kérelmére – hatósági eljárás indult, mely eljárásban hozott elsőfokú határozat ellen fellebbezést terjesztett elő. Állította, hogy az alperes által meghozott másodfokú határozat kézbesítése nem volt szabályszerű, ezért kézbesítési vélelem megdöntésére irányuló kérelmet terjesztett elő, mely kérelmét az alperes elutasította.
- [10] Jogi álláspontja szerint az alperesi határozatot a Ctv. 7. § (1) bekezdése alapján a cég székhelyére kellett volna kézbesíteni, ezért a nem szabályszerű kézbesítés megállapítható. Arra is hivatkozott, hogy az eljárás során tájékoztatta az alperest a törvényes képviselője hosszan tartó betegségről, és jelezte, hogy elektronikus úton lenne célszerűbb a kapcsolattartás, melyet az alperes a Ket. 28/A. § (1)-(2) bekezdéseinek és 78. § (4) bekezdésének rendelkezése ellenére figyelmen kívül hagyott.
- [11] Arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen járt el az egyszerűsített per szabályai szerint, a támadott döntést helytelenül minősítette járulékos közigazgatási cselekménynek, az ugyanis önálló egyedi döntésnek minősül. Álláspontja szerint a kézbesítés tekintetében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp). 36. § (1) bekezdés c) pontja irányadó, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 138-140. §-ainak alkalmazása lett volna indokolt. Előadta, hogy az egyszerűsített per szabályainak alkalmazása miatt nem illette meg az ítélet elleni fellebbezés lehetősége, mellyel sérült az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésében rögzített jogorvoslatoz fűződő joga.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az ügyek egyesítésére vonatkozó kérelmét, továbbá hogy e kérelem és az egyszerűsített perben való eljárással kapcsolatos kifogásának „el nem bírált részeit” nem továbbította az illetékes törvényszékre. E körben a Kp. 31. §-ára, valamint a Pp. 156. és 158. §-aira hivatkozott. A felperes kifogásolta továbbá, hogy a bíróság a perben egy tárgyalást tartott, amelyen a felperesi törvényes képviselő a betegsége miatt nem tudott megjelenni. Álláspontja szerint az eljáró bíróság hibázott akkor, amikor az igazolási kérelmének nem adott helyt. Arra is hivatkozott, hogy az eljáró bíróság nem oktatta ki az eljárási jogairól és kötelességeiről, valamint részére az alperes által benyújtott iratokat nem kézbesítette, ezáltal sérült a Kp. 2. § (2) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való joga.

[12] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[13] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[14] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért, ezért azt nem ismétli meg. A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

[15] A Kúria elsőként a felperes eljárásjogi hivatkozásait vizsgálta, melyekkel kapcsolatban megállapította, hogy azok a Kp. és a Pp. szabályainak téves értelmezésén alapulnak. Az érdemi határozat kézbesítésének szabályszerűségét vitató felperesi kérelem elbírálásáról szóló alperesi döntést az elsőfokú bíróság helyesen minősítette olyan járulékos közigazgatási cselekménynek, amely az érdemi - a normatív állami támogatás kérdésében hozott - döntés megvalósítását szolgálja. A járulékos közigazgatási cselekményekkel kapcsolatos perben a Kp. 124. § (2) bekezdés c) pontja alapján a bíróság egyszerűsített perben jár el, így a per eljárásjogi kereteit az elsőfokú bíróság megalapozottan rögzítette, és erről a felperest az 5. sorszámú végzésével - a jogi szabályozás kimerítő ismertetésével - tájékoztatta. A Kp. 126. § (3) bekezdése az egyszerűsített ítélettel szembeni fellebbezést kizárja, a felperes azonban e rendelkezésből tévesen következtetett arra, hogy a per általános szabályok szerinti lefolytatása esetén fellebbezés illetve volna meg, másképpen megfogalmazva, a fellebbezési jogtól az egyszerűsített per eljárási szabályainak alkalmazása miatt esett el. Az egyszerűsített perben a bíróság, bár jogosult elrendeli a per általános szabályok szerinti folytatását - amennyiben a Kp. 124. § (4) bekezdésében foglaltak fennállnak -, ez azonban nem

teremt az ítélet ellen fellebbezési jogot. A Kp. 99. (1) bekezdése ugyanis az ítélet ellen csak abban az esetben biztosítja a fellebbezés lehetőségét, ha azt törvény megengedi. A felperes maga sem tudott megjelölni olyan törvényi rendelkezést, amely a kézbesítési vélelem tárgyában hozott döntés elleni keresetet elbíráló ítélet ellen fellebbezési jogot biztosítana, ezért alaptalanul érvelt azzal, hogy a további rendes jogorvoslati jogát az egyszerűsített per szabályainak alkalmazása miatt nem gyakorolhatja. E tekintetben a Kúria megjegyzi, hogy az Alkotmánybíróság már több döntésében állást foglalt arról, hogy önmagában az a körülmény, hogy a jogalkotó bizonyos esetekben kizárja a fellebbezés lehetőségét nem eredményezi a jogorvoslathoz való jog alkotmányosértő korlátozását. Következésképpen a bíróság azon döntése, amely az eljárási szabályok kógens rendelkezése alapján kizárja az adott döntéssel szembeni fellebbezés lehetőségét, nem tekinthető a jogorvoslathoz való jog szükségtelen és aránytalan korlátozásának. [lásd 3084/2018. (III. 14.) AB határozat 33. pontja]

[16] A Kúria külön kiemeli azt is, hogy a bírósági eljárás jelen esetben már önmagában is jogorvoslati természetű, annak megindítására a felperes jogorvoslati kérelme (keresete) miatt került sor. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a perben a Kp. 36. § (1) bekezdés c) pontja irányadó, ezért a Pp. 138-140. §-ainak alkalmazása lett volna indokolt. E szabályok ugyanis a bírósági eljárás során történt kézbesítésre, a bírósági iratok kézbesítésével kapcsolatos kifogásra és annak elbírálására tartalmazznak szabályokat, ekképpen a közigazgatási határozat kézbesítésének szabályszerűsége megítélésének kérdésében jogi jelentőséggel nem bírnak.

[17] A Kp. 31. §-ára utalással megalapozatlanul állította a felperes, hogy az elsőfokú bíróság nem döntött az egyesítés iránti kérelmről. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes perek egyesítésére vonatkozó kérelmét a 11. sorszámú végzésével elutasította, figyelemmel arra, hogy a felperes által megjelölt 33.K.31.456/2018. számú pernek a jelen per előkérdése, ezért a hivatkozott peres eljárás felfüggesztés alatt áll. A Kúria ezzel kapcsolatban arra mutat rá, hogy az egyesítés a pervezetés körében hozott bírói döntés, mely önálló jogorvoslattal nem támadható. A határozat meghozatala során a bíróságnak az elbírálás elősegítését és hatékonyságát kell figyelembe venni, a felek által előterjesztett ilyen tárgyú kérelmekhez nincs kötve. Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felperes a felülvizsgálati kérelmében semmilyen indokát nem adta annak, hogy az általa megjelölt perek egyesítésének hiánya a döntés érdemére miként hatott ki, különös figyelemmel arra is, hogy mind az együttes tárgyalás, mind az elkülönített tárgyalás nem jelent a felek számára joghátrányt sem a perköltség, sem pedig a kereseti illeték vonatkozásában.

[18] A felperes a Pp. 156. és 158. §-aira hivatkozással alaptalanul sérelmezte azt is, hogy az eljárás során előterjesztett kifogásainak „el nem bírált részeit” az elsőfokú bíróság nem továbbította az illetékes törvényszékre. A Kúria megállapította, hogy a felperes az elsőfokú bírósági eljárás során az eljárás szabálytalansága elleni kifogásokat terjesztett elő, melyeket az elsőfokú bíróságnak kellett elbírálnia. Az elsőfokú bíróság e kifogásokat az 5., 11. és 16. sorszámú végzéseivel elbírált, részletes tájékoztatást nyújtva a felperesnek az egyszerűsített per szabályairól, az egyes végzések ellen igénybe vehető jogorvoslati lehetőségről, továbbá arról, hogy a felperes távolléte a perben tartott tárgyalás megtartásának és az ítélet meghozatalának akadályát nem képezte. A felperes a per során nem terjesztett elő olyan kifogást (kifogás az eljárás elhúzódása miatt), melynek elbírálása a másodfokú bíróság hatáskörébe tartozott volna, így a felterjesztés elmaradására tett hivatkozása minden alapot nélkülöz.

[19] az elsőfokú bíróság - első tárgyalás elmulasztásának kimentésére vonatkozó - felperesi igazolási kérelmet elutasító végzésének vitatása is. Az elsőfokú bíróság a felperes kérelmére az egyszerűsített perben - melyben főszabály szerint tárgyaláson kívül jár el - tárgyalást tartott, e tárgyaláson a felperes szabályszerű idézése ellenére nem jelent meg, távolmaradását előzetesen nem mentette ki. A felperes részére kézbesített idéző végzés részletes tájékoztatást nyújtott arról, hogy a tárgyalást a szabályszerűen idézett fél távollétében is meg lehet tartani, a mulasztás az ítélet meghozatalát és kihirdetését nem érinti. A felperes igazolási kérelmét az elsőfokú bíróság a 2019. március 8. napján jogerőre emelkedett 21. sorszámú végzésével elutasította, ezért e jogerős végzésben foglaltakat a felperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul vitatta, és megalapozatlanul kérte számon az első tárgyalás megismétlésének elmaradását.

[20] A felperes konkrét előadás nélkül sérelmezte, hogy az eljáró bíróság nem oktatta ki az eljárási jogairól és kötelezettségeiről. A Kúria megállapította, hogy a 12. sorszámú idéző végzés külön mellékletben részletes tájékoztatást nyújtott a felek eljárási jogairól és kötelezettségeiről, ezen belül az első tárgyalás elmulasztásának következményeiről, a jóhiszemű és az eljárást támogató pervitel követelményéről, a képviselétről, az elektronikus kapcsolattartásról, valamint a bírósági közvetítés lehetőségéről. Ezen kívül az elsőfokú bíróság 5. sorszámú végzése - az alperesi védírat egyidejű megküldése és az arra vonatkozó nyilatkozattételi lehetőségre történő felhívás mellett - külön tájékoztatást tartalmazott a per tárgyról, az alkalmazandó eljárási jogszabályról, valamint a pártfogó ügyvéd kirendelésének lehetőségéről. Mindezek okán a felperes a perbeli jogainak gyakorlásában akadályozva nem volt, a bíróság a Kp. 36. § (1)

bekezdés b) pontja alapján alkalmazandó Pp. 111. §-a szerinti tájékoztatási kötelezettségének mindenre kiterjedően eleget tett, a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő joga nem sérült.

[21] A felperes eljárásjogi hivatkozásait tekintve a Kúria végezetül megállapította, hogy a felperes alaptalanul róttá az elsőfokú bíróság terhére, hogy részére az alperes által megküldött iratokat nem kézbesítette. Az alperes a védíraton kívül a közigazgatási iratokat küldte meg a bíróság részére, a Kp. 42. § (2) bekezdése alapján pedig a közigazgatási iratanyag a védíratról elkülönül, annak jogilag nem része. Ezen iratanyagra az iratbetekintési és másolatkészítési szabályok az irányadók, a közigazgatási iratok kézbesítését ezért a felperes megalapozatlanul hiányolta.

[22] A per érdemét tekintve a Kúria megállapította, hogy a felperes alaptalanul hívta fel a Ctv. 7. § (1) bekezdését, hiszen az e rendelkezéstől eltérő levelezési címet - melyre a hivatalos iratok kézbesítését kéri - maga jelentette be a hatóságnak, melyet a hatóság tudomásul vett, erről a felperest értesítette. E nyilatkozatát a felperes nem vonta vissza, sőt, az elsőfokú határozatot is az általa bejelentett címen vette át úgy, hogy a fellebbezésében sem nyilatkozott a levelezési cím megváltozásáról, ezért a hivatalos iratokat a hatóság jogszerűen kézbesítette a felperes rendelkezési joga alapján. Alaptalanul hivatkozott a felperes a Ket. 28/A. § (1)-(2) bekezdéseinek és 78. § (4) bekezdésének megsértésére arra hivatkozással, hogy a tartós betegsége miatt e-mailben jelezte az elektronikus kapcsolattartás „célszerűségét”, ezzel az eljárás során más kapcsolattartási formára tért át. A Kúria kiemeli, hogy az ügyfél a törvényben meghatározott kapcsolattartási módok közül választat, mely kapcsolattartási módok között szereplő, az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény (a továbbiakban: E-ügyintézési tv.) által szabályozott elektronikus úton történő kapcsolattartás nem azonos az e-mail útján történő kapcsolattartással. A Ket. 78. §-a alapján a hatóság a döntést írásbeli kapcsolattartás esetén hivatalos iratként vagy az E-ügyintézési tv. szerinti elektronikus úton kézbesíti. E szabályozásból fakadóan az érdemi döntés e-mail útján történő kézbesítésére (az érdemi döntés kézbesítése tekintetében e-mail útján való kapcsolattartásra történő áttérésre) joghatályosan nem kerülhet sor.

[23] A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sérti, ezért azt a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[24] Amennyiben a felperes a hivatalos iratok kézbesítését a hatósághoz bejelentett és tudomásul vett, a székhelycímétől eltérő levelezési címére kéri, e rendelkezés visszavonásáig alappal nem kifogásolhatja a kézbesítés szabályszerűségét arra hivatkozással, hogy a hatóság nem a székhelycímére küldte meg a hivatalos küldeményt. Az alperesi hatósági határozat felülvizsgálatára irányuló közigazgatási per már önmagában is a jogorvoslathoz való jogból fakad, a további jogorvoslat (fellebbezés az ítélet ellen) megengedettségéből a jogalkotó a Kp. szabályaiban döntött. A törvényben meg nem engedett fellebbezést az elsőfokú bíróság fogalmilag sem „vonhatja el”.

Záró rész

[25] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 114. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, ezért a felülvizsgálati eljárásban érvényesíthető költsége nem merült fel.

[27] A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés m) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért az Itv. 50. § (1) bekezdése szerinti mértékű, a 39. § (3) bekezdés d) pontja alapján számított és a 62. § (1) bekezdés h) pontja értelmében feljegyzett felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

[28] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2019. október 8.

Dr. Patyi András s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Dobó Viola s.k. bíró